

ENGELSİZ YOLLAR

Karanlık ve sükut... Sessizlik hâkim bu siyah tabloda. Akşam çöktü bu aziz şehre. Etraf karardı her günkü gibi. İnsanlara evlerine çekildi. Sokaklarda da karanlık ve sükut hâkim Ahmet Cemil Bey'e göre. Belki de sokak lambalarıyla aydınlatılıyordur. Ama onun gözlerinde her dem akşam bu şehir. Karanlık ve sükut, soğuk ve ürperti...

Yeditepe'dir bu şehir. Âşıklar diyarıdır bu şehir. Boğazi hayret veren bir tablodur ve birçok meziyete sahiptir bu şehir. Bu bilgilerin kimisini kitaplardan, kabartma yazılardan, kimisini de arkadaşlarından öğrenmişti. Fakat ruhun dünyaya açılan penceresinden bu manzaraya bakmak nasip olmamıştı Ahmet Cemil Bey'e. Çamlıdaki bir tepede otururken sükûnetle bunları düşünmüştü aniden. Çok fazla düşünmek istemiyordu bu konuları ve kabullenmekten başka çare gelmiyordu elinden. Hep şair olmak istemişti o bu şehirde. Onun için ölçüt gönülden bakan gözler olmalıydı. Elindeki bastonunu salıverdi ve hüzün iklimine doğru yürüdü. Bulunduğu yere uzaktan bir ses geliyordu. Kulak verdi bu sese, dikkat kesildi inceden inceye. Hoş bir sestti. En sevdiği güftelerdendi. Tamburi Cemil Bey çalıyordu. Kalbine ve sıkıntılı bu haline bir su serpecek, onu ferahlatacak bir besteydi bu. Biraz daha yoğunlaştı ve parçayı tam manasıyla çıkardı. Tesadüfünde bu kadardı " Ferâh-fezâsı" çalıyordu Tamburi Cemil Bey'in. Yüzünü bir gülümseme kapladı.

Hiç belli etmezdi Ahmet Cemil görme özürlü olduğunu. Her işini kendi yapardı. Çok nazik kibar bir insandı. Kılık kıyafetine çok dikkat ederdi. Tek hayali şair olmaktı. Ama gözlerini bu iş için engel sayıyordu. Dışarıdan öğrendikleri bir yere kadardı. Sürekli bu çıkmaza giriyordu istemeden. Bir nefes çekti derinden. Sonra sigarasını ağzına götürdü. Bitmek üzereydi. Onun için de gitme vakti gelmişti. Evi Çamlıca'da bulunmaktaydı. Şehrin tepesindeydi. Dedelerinden miras kalmıştı bu arazi. Bastonunu el yardımıyla aradı. Oturduğu banktan destek alarak kaldı. Yavaş yavaş yola koyuldu. Bu muhitte büyümüştü. Mahalleri avucunun içi gibi bilirdi. Çocukluğundan beri soru sormayı seven biriydi. Annesiyle gezerken nereye gittiklerini hep sorardı. Mahallede hemen herkes onu tanırdı. Yaşadığı bu yeri aklında bir haritaya çevirmişti. Değişen her yeri ufak tefek eklentilerle hafızasına kaydediyordu. Hayatının büyük kısmı hep bu mahallede, hep bu mahallede geçmişti. Yıllar akıp geçmişti. Artık oda bir yetişkin bir birey olmuştu. Ama annesinin gözünde hala bir çocuktü. Her evden çıkışında hep aynı sorular yankılanıyordu: "Evladım bende seninle geleyim mi? Dışarıya beraber çıksak olmaz mı?" Bıkmıştı artık bu sorulardan. Bazen tartışıyordu. Evden bir sinir küpü halinde çıkıyordu. Sonra bu sinir, yüce tepede bir damla gözyaşı ve acizliğe dönüşüyordu. Annesinin bu soruları şefkatinin bir göstergesiydi ama artık o bunları duymak istemiyor, gözündeki siyah perdelerin onu hayattan alıkoymasını istemiyordu. Günler onun için hep bu şekilde devam ediyordu. Yalnız tek farkı olan ve her geçen günün yıkıcılığına rağmen içinde taptaze kalan "şair olmak" isteğiydi. Sevmek istiyordu. Gülmek istiyordu. Bunun için çapa gösteriyordu. Bir kıvılcım bekliyordu. Görme engelli olan birinin gören gözlerle dünyaya sathi bakanlara karşı başarısını göstermek istiyordu. Çünkü hayat Ahmet Bey'e menfaatperestliği en acı şekliyle göstermişti. Çocukluğundan bu yana duygusal bir mizacı olan Ahmet Bey, âmâlîğinden dolayı birçok kırıcı hadise yaşamıştı.

Karanlık ve sükut... Aydınlığı bekleyen bir şehir... Gecenin gündüze boyun eğdiği anda uzandı kızıl çizgiler ufuğa. Bugün pek farklıydı Ahmet Bey. Her zamankinden erken uyanmıştı. Takım elbisesini giymişti. Onun için büyük bir gündü. Bugün herkesten habersiz Üsküdar'a gidecekti. Yazarlık serüvenine orda başlamak istiyordu. Anlatılanlara göre oranın güzelliği fevkâleydi. Yola koyuldu bilinmez bir efkârla. Tek rehberi elindeki bastonuydu. Gitmesi gereken yer hakkında birçok malumatı vardı. Önceden de arkadaşlarıyla buraya defalarca gelmişti. Oranın iklimi kendisine iyi geliyordu. Aylardan mayıstı. Tabiatın dirildiği ve dupduru tazeliğini koruduğu bir aydı. Çiçekler ve böcekler gözlerinin önünde müzeyyen bir manzara oluşturuyordu. Hayal ekseninde bunları tahayyül etmek onu çok heyecanlandırıyordu. Görmek buydu. Hissetmek buydu. Bunları duyduğu ve hissettiği için mutlu oluyordu. Belki zahirde, dış görünüşte görme engelli olabilirdi, lakin bu

duyguları yaşamak ve hissetmek ona bu suretteki pürüzsüzlüğün önemsiz olduğunu gösteriyordu. Bazen kendisine akıl erdiremiyordu. Bazen bu halini seviyordu. Bunu sevmesindeki asıl sebep ise sürekli gönül dünyasında yaşamasına fırsat vermesiydi. Eğer bu durumu doğru şekilde kullanabilirse, kendisine büyük bir kaynak oluşturacaktı. Neyse bu fikir girdabından ayrılarak İstanbul'un sabah saatlerindeki masumiyeti içinde yoluna devam ediyordu. Bu fikirler fırtınasında gezerken bir hayli yol gitmişti. Sabahın erken saatlerinde evden ayrıлып, herkesten habersiz bu yolculuk nedendi diye düşündü. İçindeki ses bunu Ahmet Bey'e telkin ediyordu çünkü sanki o yer onda büyük bir başlangıcın oluşacağı yer gibi geliyordu. Bu yüzden çıkmıştı yola. Bu zamana kadar da hiç yalnız yolculuk yapmamıştı. Bu da onun için büyük bir olaydı. Bir an bindiği otobüste sessizliğe gömüldü. Sadece oradaki insanların seslerini dinledi. Herkesin bir dünya meşgalesi ve yapması gereken şeyler olduğunu anladı bu kısacık kulak verme gayretinde. Biran duraksadı ve varlığın kıymetini ne kadar aşağı düşürdüklerini düşündü. Sonra birden iç geçirdi. Yanındaki kişiye sormuştu. Varacağı yere az kalmıştı. Beş-on dakika daha yolculuk yaptıktan sonra otobüsten ayrıldı. Artık Üsküdar'daydı Ahmet Bey. Epey yormuştu onu yolculuk. Buranın havası una çok iyi geliyordu. Zamanda öğle vaktine doğru yaklaşıyordu. İnsanların içinden sıyrıldı ve her zaman ki gibi arkadaşlarıyla gittiği sahil gevidine doğru yürümeye başladı. Deniz kokusunu derin bir nefes ile içine çekti. Az öteden simitçinin sesi geliyordu. Yanına vardı. Biraz acıkmıştı. Bir simit aldı simsiyah karanlığın ardından derin maviliklere doğru bu sahilde yürümeye devam etti. Arkadaşlarıyla geldiğinde hep sonlara doğru oturuyordu. Bunu hatırladı. Biraz daha yürüdü. Martı sesleri eşliğinde hareket ediyordu. Sanki yürüyüşüne tempo tutmuşlardı. Az daha yürüdü ve bu kadarı yeterliydi. Duraksadı. Bastonunun yardımıyla bir banka oturdu. Simidinden bir ısırık aldı. Ve yanına koydu. Bastonunu da yanına salıverdi. Gözlüklerini çıkardı, eliyle gözlerini ovuşturdu. Rahatlamıştı. Denizden ılık bir rüzgâr bedenine esiyordu. Onun için ortam harikaydı. Henüz hava pek ısınmamıştı. Hep bu anı hayal etmişti. Ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı. Çizgisiz olanından istemişti kırtasiyeden. Cebinden, her zaman yanında bulundurduğu dolma kalemini çıkardı. Çok heyecanlıydı. Kalbi pek hızlı atmaya başlamıştı. Evet, hayalleri gerçek oluyordu. İsteddiği yere sağ salim gelmişti. Ve yalnız başınaydı. Ruhunun hali his tufanı içinde yoğrulmuştu. Elinde kalemi vardı. Önünde ise sahibinin sözlerine karşı boynu kıldan ince bembeyaz bir kâğıt onu bekliyordu. Bir dokunuş mu yapmıştı Ahmet Bey kâğıda? Evet, başlamıştı buna:

"İndi siyah perde, siyah gözlere
Alışmak zor oldu, hâkir gözlere
Yok olmuşsa hâvas, hakiki âmâ
O olmuş, yanılma sen ve aldanma"

Hissiyatının tezakürünü bu kelimelerle kâğıda döktü. İlk denemsi için gayet güzeldi. İçindeki sıkıntıları böylelikle ilk defa bir kâğıda dökmüş oldu. Hayatta hiç bir engeli olmayan fakat his dünyası sönmüş, insanları tahkir edici sözler sarfeden insanlara bir sistemi dile getirmişti. Bir yandan nefretini döküyordu beyaz kâğıda. Bir yandan ise yazabildiği için mutlu oluyordu. Büyük bir azim ve istekle devam etti Ahmet Cemil Bey:

"Çizdim hayalimde engin bir boğaz
Hudut çizemez bu gözler, ufkun yaz
Cıvıl cıvıl öter kuşlar burada
Duymak güzel, öyle ki Üsküdar'da"

Gözlerindeki bu kusurun onun için bir üzüntü kaynağı olduğuna inanmıyordu. Bu boş iklimde hayata mutlu bakabilen ve en önemlisi hissedebilen birisi olduğu için mutluydu. İlk defa başladığı bu serüvenine şu dörtlülle bitirmeyi düşündü belki bir daha unutamayacağı bu macerasını:

"Vardır bu gözlerde onulmaz yara

Lâkin değeri sen kalplerde ara

Derdime gülerim, dost olur bana

Hayat her dem hoştur, güzel bakana"

İçindeki şairliği hiç olmazsa ilk defa kâğıda dökebilmenin vermiş olduğu mutluluk onu sıkıntılar dünyasından alıp neşeli ve efsûn şairlik dünyasına götürmüştü. Güneş artık tepeye varmıştı. Her şey tıklar tıklar saatin çarkları gibi işliyordu. Denizin o hoş meltemi gitmiş, yerine yakıcı bir sıcaklık gelmişti. Not defterini ve kalemını cebine koydu. İlk şiirin vermiş olduğu mutlulukla kafasını arkaya yasladı. Birden ferahlatıcı bir rüzgâr esti bedenine. Bir gülücük belirdi yüzünde. Bankta oturmuş bu şair ruhlu insan dinlenmeyi ve sükuneti hakediyordu. Eve gitmesi gerekiyordu lâkin bitkindi. Ve kendini o banka salıverdi. Gün doğmuştu iş yerini açan tezgaklarını kuran insanlarla birlikte ama Ahmet Cemil Bey'in bedeni ve his dünyası çoktan geceye yürümüştü...

AD: ÖMER

SOYAD: KAYA

ÖZ GEÇMİŞ: Gölcük/KOCAELİ doğumluyum. 17 yaşındayım. Çapa Anadolu Öğretmen Lisesinde öğrenim görüyorum. Babam öğretmen. İstanbul/Fatih'te yaşıyorum.